

QUÈ CAL SABER?

ELS AIGUAMOLLS

En ecologia, un **aiguamoll** o **aiguamoix**, en sentit estricte, és un terreny sotmès a una descàrrega difusa d'aigües subterrànies, sense que s'hi posi forçosament de manifest un **flux d'aigua** líquida abundant, tot i que és susceptible d'ésser inundat i sol estar recobert de **vegetació freatofítica** del tipus **bosc de ribera** o **jonquera**.

El mot **aiguamoll** també designa allò que en anglès s'anomena *wetland*. Traduir *wetland* de manera general per **zona humida** no és sempre correcte, perquè la major part de *wetlands* són manifestacions que no tenen una delimitació espacial clara. En aquest sentit, **aiguamoll** és una anomalia hídrica positiva del terreny, que no és un **estany** ni un **riu**, i que té una extensió física i temporal suficient per a contenir comunitats biològiques diferents de les que creixen al seu voltant.

La terminologia popular en relació amb els **aiguamolls** i altres tipus de **zones humides** és molt àmplia, malgrat que avui dia estigui, com els mateixos **aiguamolls**, amenaçada d'extinció o, si més no, d'empobriment. En diferents llengües s'ha produït una convergència pel que fa a les solucions adoptades per a denominar aquests ambients i els seus components. D'una banda, hi ha termes que deriven del concepte d'**aigua**, com l'esmentat **aiguamoll**; d'altres fan referència al **mar** (*maresma*, *maresme*), a la **sal** que sol abundar en aquests llocs (*saladar*, *salina*), a la **viscositat** i a la capacitat d'**enturar** o **embossar** que tenen alguns substrats de **zones humides** (*toll*), a la **sorra** que s'hi pot acumular o pot ésser arrossegada (*rambla*), a la manera com **brolla** l'aigua en una **deu** (no *manantial) o una **font** (*ull*), a la forma del lloc per on **discorre** un **corrent d'aigua** (*gorg*, *gola*), a la seva aparença (*lluient*) o a la vegetació que hi creix (*marjal*, *canyissar*, *encanyissada*).

Fa uns quants anys es va publicar un extens recull de terminologia popular de les **zones humides**¹ que, tot i haver estat escrit en espanyol, conté mots en altres llengües, no sols en les més difoses, sinó també en algunes de més concentrades territorialment, com ara el català, el gallec, el basc, el gaèlic, el gascó, el suec, el persa, el berber, l'hindi i fins i tot algunes de les llengües dels aborígens australians. Com indica Ramon Margalef en el pròleg del llibre, l'autor, Fernando González Bernáldez (1933-1992), va recollir moltes paraules que no són de llengua espanyola, com si volgués suggerir l'existència d'un tresor mundial on hom pot espigolar, si cal, sense caure en la falta de formar nous barbarismes, malgrat que s'excusin tènuement allegant les seves arrels gregues.

1. Fernando GONZÁLEZ BERNÁLDEZ, *Los paisajes del agua: Terminología popular de los humedales*, Madrid, J. M. Reyer, 1992.